

Eredeti és beszédes

Gondolatok a Jabber fiatal és lelkes fejlesztőcsapatáról.

A Jabber-tanácskozás nyitónapján az első szünetben a fejlesztőcsapat négy tagja tiszteletét tette nálunk. Elsőként *Eliot Landrum* érkezett, akinek köszönettel vettem dícsérő szavait az új *Linux Journal* szerkesztési változtatásait illetően. Ezután *Julian Missig*, *Justin Mecham* és *Schuyler Heath* jött meg. Úgy néztek ki, mint egy középiskolai sakkcsapat, de az idők folyamán már megtanultam, hogy ne ítéljek első látásra. Fiatalok ugyan, de elismerésre méltó programozói képességgel rendelkeznek, és a Jabber nekik köszönheti, hogy eljutott az első tanácskozásáig. Megkérdeztem, hogyan mutatnák be a Jabbert azok számára, akik még sosem hallottak róla. Eliot szerint „osztott, nyílt forrású csevegőprogram”. A többiek egyetértően bólogattak, de az arkifejlesztésükből azt olvastam ki, hogy „vagy amit akarsz” – ami tulajdonképpen szintén helytálló.

Valójában sokkal inkább szokatlanok voltak, mint nagyképűek. Eliot valami olyasmit mondott, hogy „üzeneteket küldünk ki az űrbe és várjuk, mit válaszolnak az idegen civilizációk”. Ezek között a civilizációk között vannak azok a vállalkozások, amelyek élénk figyelemmel kísérik, mit is hoznak létre az ifjú titánok. A résztvevők listáján láttam, hogy képviseltette magát az Intel, az Earthlink, a Disney, a PeoplePC, a Swiscom és még egy sereg kevésbé ismert cég, amelyek állítólag nagyon érdekes dolgokkal foglalkoznak. Egyikük a sokat emlegetett Nuance, amely azon munkálkodik, hogy a mobiltelefonokat csevegő-ügyfélként lehessen használni valós idejű, beszéd-szöveg-beszéd átalakításos beszélgetésekben a Jabber is jelen volt adatátvitel segítségével. Az Oracom, ahol pedig a Jabbert valós idejű világméretű hálózatkezelésben használják fel. A fenti két példát „beágyazott csevegésnek” nevezhetnénk, ha ez a címke nem zárná ki az XML-útválasztást és a jelenlétkelést – hogy csak néhány olyan erényt említsünk, amelyek a Jabbert könnyen beágyazhatóvá teszik. Ennek köszönhetően annyival meghaladja a csevegés AOL-féle szintjét, hogy teljesen új elnevezésért kiált.

Lehetne esetleg „felület”? A beágyazott Linuxhoz hasonlóan a Jabber is mélyen strukturált, de mivel inkább rejtett alkalmazásként szolgál, nem nevezhető igazán felületnek. Ezt a kifejezést mostanában nem is az operációs rendszerek, hanem jobbára a Világháló kapcsán használják. A Jabber feladata nem saját jelenlétének fitogtatása (vagy saját „véjegyesítése” a dotcom-zsargon szóhasználatával élve), hanem hogy segítse és (XML-alapú) útválasztással lássa el a szaporodó és mindenütt jelenlévő alapvető internetszolgáltatásokat. Ránéztem a srácokra, és nekik szegeztem az udvariatlan kérdést: hány évesek vagytok? „Tizenkilenc” – mondta egyikük. „Tizenhét” – egy másik. „Tizenkilenc.” „Huszzonegy.”

„Jeremie mennyi idős?” – kérdeztem. *Jeremie Miller* a Jabber számára azt jelenti, amit *Linus Torwalds* a Linuxnak: ő az a programozó, akinek a fejében motoszkálni kezdett a Jabber ötlete. „Már két gyereke van. Hány éves is, huszonhat?” „Azt hiszem, huszonnég.” Rá kellett jönnöm, hogy idősebb vagyok, mint közülük bármelyik három együttvéve (ami új értelmet ad rangidős vezetőszerkesztői címemnek), de erről inkább hallgatok. Annak a megfigyelésnek sem adok hangot, hogy a Jabber az alkotóival együtt még sokkal közelebb van a nullához, mint amivé végül válni fognak. „Nézd csak, miket tudunk művelni!” hozzáállásuk a tanácskozáson tartott bemutatóik során felidézte bennem a húsz évvel ezelőtti időket, amikor a PC még vadonatúj volt, s minden vele kapcsolatos dolog újnak és izgalmasnak számított, noha még csak a prototípusai voltak a majdan nélkülözhetetlenné váló eszközöknek.

1999 elején még jóformán senki sem tudott a Jabberrel – én sem. Ekkor beszélt róla a barátom, *Perry Evans* (legtöbben talán a MapQuest alapítójaként ismerik), és kíváncsi volt, mit gondolok róla. Elmondása szerint a Jabber egy tapasztalatlan 22 éves, Iowa állam vidékéről való programozó agyszüleménye. Akkoriban a hálózati csevegés ugyanúgy viszonyult az AOL rendszeréhez, mint az Internet: nyílt forrású és XML-alapú volt. Segítsé-



gével bárki elkészíthette saját csevegőkiszolgálóját, éppen úgy, mint egy nyílt forrású hálózati vagy levelezőkiszolgáló-rendszert. S mivel lényegében XML-útválasztó volt, csaknem minden alkalmazási terület felé érdekes kapcsolatokat „sejtetett”.

Perry ötleteket várt tőlem arra nézvést, hogyan támogathatnánk a Jabber nyílt forrású fejlesztését egy olyan vállalkozás révén, amely Jabber-alapú termékek és szolgáltatások eladásából teremt elő pénzt. Akadtak is ötleteim, de tudtam, hogy *Eric Raymond*nak még több lenne, így meghívtam őt is, hogy csatlakozzon a beszélgetésünkhöz. Végül Perry és vállalata, a Webb Interactive Services megalakította a Jabber, Inc. társaságot, én pedig a tanácsadó testületben (ami azóta már az Open Board nevet viseli) helyet foglaltam Erickel és több ismerőssel a nyílt forrást támogatók (Open Source) közösségéből.

Craig Burton következő megjegyzésében felcsillant a remény: „A piac folyamatosan a moduláris szerkezeti felépítés felé halad. Ez a folyamat a szerkezeti rend és a szakértelem újraelosztásának kiegyenlítéséhez vezet.” Mondanom sem kell, hogy ugyanez volt a Linux mint beágyazott operációs rendszer sikerének története is. Véleményem szerint azonban a „szakértelem újraelosztása” kifejezés túlzottan leegyszerűsíti azt, ami valójában történt. Nem tartom véletlen egybeesésnek, hogy *Linus Torwalds* és *Jeremie Miller* is körülbelül 21 évesen mutatta be találmányát a világnak, sem azt, hogy lehetővé tették, hogy mi, a többiek végezzük el a kezdeti munka oroszlánrészét. Az a tény, hogy a Linux és a Jabber is olyan fiatal még, annál inkább nélkülözhetetlenné teszi őket.



Doc Searls
(doc@ssc.com)
a Linux Journal szerkesztője és a Cluetrain Manifesto társszerzője.